

Det Drama, som nu udvikler sig mellem disse to, oprulles for os i 2den Del af »en Sommersaga«, og ingen skal kunne negte, at det er fremstillet med stort Mesterskab. Men vi faar desværre kun 1ste Akt, Forviklingen og Kampen. Hvorledes det skal ende, om i Resignation og Selvopgivelse fra den ene eller fra begge Sider, eller om i Forsoning, det ser vi ikke. Thi det kan ikke nægtes, at den Slutning, som Forfatterinden har lavet ved Hjælp af et Par Breve, den »hænger og dingler« udenpaa, uden Spor af Forbindelse med det øvrige. Før Fru Edgrén giver os tredie Del, kan hun ikke sige: her ender Sagaen om Falk og Ulla

»Sagaen«. Der er noget i høj Grad betegnende ved denne Titel. Noget af det ejendommeligste ved disse oldnordiske Mesterværker er deres fuldendt objektive Fortællemaade. »Det er en Taler, der staar bag et Tæppe: man hører hans Røst men af ham selv ser man intet.« Saaledes er ogsaa Fru Edgréns Sommersaga. Billederne drage forbi os, livlige og farverige, men Kunstnerens egen Opfattelse mærker vi næsten for lidt til. Hvorfor vil Forfatterinden ikke unde os Del i sin Fortrolighed? Vi havde nok Lyst til at vide, hvad hun selv mener om denne ubegribelige Hr. Falk, om hun tror, man kan stole paa hans Løfte i Brevet til Ulla, efterat han først har skabet sig fortvivlet ved Ullas Lidelser under den tørste Barnefødsel og siden paadraget hende de samme og værre Lidelser Gang efter Gang? I første Del lader det til, at Forfatterinden tror lige saa naivt paa hans ideale Personlighed som Ulla, men i anden Del (hvor han unægtelig hænger betydelig bedre sammen, men til Gjengæld er saa meget uelsk-værdigere), overlader hun Dommen alene til Læseren uden dog at give synderligt af Præmisserne.

Jeg sagde ovenfor, at jeg kunde ønske, Ulla ikke var bleven skildret som Kunstnerinde, — men paa den anden Side hvor udmærket er ikke netop *Kunstnerinden* skildret? I hele den mig bekendte Litteratur er der ingen Skildring, hvor man saa sikkert føler, at Forfatteren har Ret i at kalde sin Helt en Kunstner. Ved Oehlenschlägers *Correggio* maa man holde sig til Historiens Vidnesbyrd i Steden for til Digterens, i Bjørnsons *Fiskerjenten* maa man tro Digteren paa hans Ord, tro med den Tro, der er en Overbevisning om det, man ikke ser. Men at Ulla Rosenhane er en ægte og stor Kunstner, tvivler man